RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

nr. 261.926 van 9 januari 2025
in de zaak A. 241.263/VII-42.407

In zake : XXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Oriane Todts
kantoor houdend te 1060 Brussel
Henri Jasparlaan 128
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen : de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN EN DE STAATLOZEN
kantoor houdend te 1070 Brussel
Ernest Blerotstraat 39

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 19 februari 2024, strekt tot de cassatie van arrest nr. 299.967 van 12 januari 2024 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 15.815 van 29 maart 2024.

Verzoekster heeft een toelichtende memorie ingediend.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 21 november 2024.

Staatsraad Frédéric Vanneste heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Oriane Todts, die verschijnt voor verzoekster, is gehoord.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1 Op 20 oktober 2020 komt verzoekster, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, als begeleide minderjarige vreemdeling België binnen samen met haar vader en vijf minderjarige broers en zussen. Op 20 oktober 2020 dient de vader van verzoekster een verzoek om internationale bescherming in. Dit verzoek werd tevens geacht te zijn ingediend in naam van verzoekster als vergezellende minderjarige.

Op 3 februari 2022 neemt de verwerende partij een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

Deze beslissing wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd bij arrest nr. 274.210 van 17 juni 2022.

3.2. Op 29 juli 2022 dient de vader van verzoekster een tweede verzoek om internationale bescherming in. Verzoekster dient op diezelfde datum in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in.

Op 26 oktober 2022 wordt het verzoek van de vader van verzoekster niet-ontvankelijk verklaard door de verwerende partij.

Met arrest nr. 294.075 van 12 september 2023 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen deze beslissing.

3.3. Op 24 mei 2023 neemt de verwerende partij een beslissing tot niet-ontvankelijkheid in hoofde van verzoekster (hierna: aanvankelijk bestreden beslissing).

Verzoekster stelt op 12 juni 2023 een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Met arrest nr. 299.967 van 12 januari 2024 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van het enige middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoekster voert in een enig middel, dat zij in haar toelichtende memorie herhaalt, de schending aan van artikel 149 van de Grondwet, van de artikelen 39/57, 39/65, 57/1 en 57/6 van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: vreemdelingenwet), van de artikelen 14, 15, 16, 17 en 40 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 ‘betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming’, van de artikelen 3 en 6 van het

Europees verdrag voor de rechten van de mens (hierna: EVRM), van de artikelen 41 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de rechten van verdediging en van de artikelen 8.17 en 8.18 van het Burgerlijk Wetboek (miskenning van de bewijskracht en draagwijdte van een akte).

In een *eerste middelonderdeel* acht verzoekster artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de vreemdelingenwet geschonden doordat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen *in casu* vaststelt dat er nog geen definitieve beslissing is genomen in het dossier van haar vader, gelet op het vernietigingsarrest dat in zijnen hoofde werd genomen. Hieruit blijkt volgens verzoekster dat de voorwaarden van voormeld artikel niet meer vervuld waren op het ogenblik dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn arrest nam. Verzoekster wijst er bovendien op dat artikel 57/1, § 1, van de vreemdelingenwet slechts een omkeerbaar vermoeden inhoudt dat een ouder namens zijn minderjarige kind(eren) een verzoek om internationale bescherming indient. Zij wijst erop dat artikel 57/1, § 2, van de vreemdelingenwet de minderjarige vreemdeling immers toelaat in eigen naam een verzoek in te dienen. Verzoekster meent dat het vermoeden van artikel 57/1, § 1, te dezen was omgekeerd door het feit dat zij uitdrukkelijk heeft aangegeven het verzoek in eigen naam in te dienen.

In een *tweede middelonderdeel* acht verzoekster artikel 39/65 van de vreemdelingenwet geschonden doordat de motivering van het bestreden arrest niet toelaat te begrijpen waarom de door haar aangevoerde elementen geen feiten zijn die een afzonderlijk onderzoek rechtvaardigen. Verzoekster stelt vast dat het bestreden arrest zich beperkt tot de analyse van de erkenning van haar zus als vluchteling, hetgeen de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen weliswaar als een nieuw element beschouwt dat geen apart onderzoek zou rechtvaardigen. Verzoekster stelt evenwel vast dat de andere elementen in haar beroepschrift die niet werden aangevoerd in het kader van het beroep van haar vader en die zij in het middel citeert, niet onderzocht noch beantwoord werden. De motivering van het bestreden arrest laat volgens verzoekster derhalve niet toe te begrijpen waarom de persoonlijke problemen die zij kende, niet als “feiten die een apart onderzoek

rechtvaardigen” worden beschouwd, in het bijzonder gelet op het feit dat haar twee zussen eveneens een apart verzoek om internationale bescherming hebben ingediend op grond van genitale verminking en dit element niet alleen ontvankelijk maar ook gegrond werd verklaard, aangezien zij erkend werden als vluchteling. Verzoekster meent bovendien dat het bestreden arrest de draagwijdte van haar beroepschrift en de artikelen 8.17 en 8.18 van het Burgerlijk Wetboek miskent door te stellen dat zij “enkel steunt op deze gegevens”.

Beoordeling

5. Artikel 57/1, van de vreemdelingenwet bepaalt in zijn §§ 1 en 2 wat volgt:

> “§ 1. Een vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming indient, wordt vermoed dit verzoek eveneens in te dienen namens de hem vergezellende minderjarige vreemdeling(en) over wie hij het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent (op grond van de wet die van toepassing is overeenkomstig artikel 35 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van Internationaal Privaatrecht). Dit vermoeden blijft bestaan tot op het moment dat er een definitieve beslissing met betrekking tot het verzoek om internationale bescherming wordt genomen, zelfs indien de hiervoor vermelde minderjarige vreemdeling intussen de meerderjarigheid heeft bereikt.
> De in het eerste lid bedoelde minderjarige vreemdeling kan tot vijf dagen vóór het persoonlijk onderhoud van de ouder(s) of de voogd plaatsvindt, vragen om gehoord te worden door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.
> De in het eerste lid bedoelde minderjarige vreemdeling kan, zonder dat deze minderjarige vreemdeling hier zelf om verzoekt, door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen gehoord worden indien hiertoe bijzondere redenen zijn en indien dit in het belang van deze minderjarige vreemdeling is. De minderjarige vreemdeling heeft het recht om te weigeren gehoord te worden. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden belet de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming en heeft geen negatieve invloed op de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.
> § 2. In afwijking van de eerste paragraaf kan de minderjarige vreemdeling, die een verzoeker vergezelt die het ouderlijk gezag of de voogdij over hem uitoefent, ook uitdrukkelijk aangeven om zelf of via zijn ouder of via zijn

voogd een verzoek om internationale bescherming in eigen naam in te dienen.
De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan ook een beslissing nemen op basis van andere elementen dan deze door de minderjarige vreemdeling aangebracht, zoals de elementen die worden aangebracht door de voogd of de ouder(s) in het kader van zijn/hun verzoek om internationale bescherming.”.

Artikel 57/6, § 3, 6°, van de vreemdelingenwet bepaalt wat volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :
(...)
6° de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen. In het andere geval neemt de Commissaris-generaal een beslissing waarbij tot de ontvankelijkheid van het verzoek wordt besloten.
(...)”.

In de voorbereidende werken bij de wet van 21 november 2017 waarbij artikel 57/6, § 3, 6°, van de vreemdelingenwet wordt ingevoerd, wordt met betrekking tot dit artikelonderdeel het volgende gesteld:

“De bepaling in paragraaf 3, 6° laat toe de procedure van de volgende verzoeken eveneens toe te passen op de minderjarige vreemdeling die geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat zijn eerdere verzoek om internationale bescherming namens hem werd ingediend door de persoon die over hem het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent. Het dient benadrukt te worden dat het criterium ruimer is dan alleen geen eigen feiten aanhalen. Het gaat om de afwezigheid van eigen feiten die een apart verzoek rechtvaardigen.”

De in artikel 149 van de Grondwet en artikel 39/65 van de vreemdelingenwet vervatte jurisdictionele motiveringsplicht heeft het karakter van een vormvereiste. Een uitspraak is gemotiveerd in de zin van de voornoemde bepalingen wanneer de rechter duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet

die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Om te voldoen aan de jurisdictionele motiveringsplicht is het niet relevant of die motieven in rechte of in feite juist zijn. Alleen een gemis aan motivering of daarmee gelijkgestelde gevallen, zoals tegenstrijdigheid in de motieven, maken een schending uit van de jurisdictionele motiveringsplicht. Wanneer de motivering een verkeerde gevolgtrekking in rechte maakt, kan dit een schending van de wet uitmaken, maar is er nog geen sprake van een motiveringsgebrek. De rechterlijke motiveringsverplichting houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet antwoorden op elk argument dat tot staving of weerlegging van een middel is aangevoerd, maar dat geen afzonderlijk middel of afzonderlijke weerlegging vormt.

6. De bestreden passage van het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen luidt:

> "In toepassing van artikel 57/6, §3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet, is het verzoek slechts ontvankelijk indien eigen feiten worden aangehaald die een apart onderzoek rechtvaardigen.
> *In casu* kan niet worden voorbijgegaan aan het feit dat de zus van verzoekster, S., werd erkend als vluchteling. De Raad is van oordeel dat dat het gegeven dat de genitale verminking van deze zus, S., thans mogelijks een risico met zich meebrengt voor de overige familieleden van S. bij een eventuele terugkeer naar Somalië. Er dient rekening te worden gehouden met deze nieuwe gegevens, in het bijzonder wat de erkenning van de zus van verzoekster betreft. Deze heeft immers mogelijks een impact in het kader van de beoordeling van het verzoek van verzoekster, die mee in overweging dient te worden genomen teneinde de situatie van verzoekster te kunnen inschatten. Dit geldt des te meer daar de Raad zich op dit element steunde om het tweede verzoek van verzoekster vader verder te laten onderzoeken door het Commissariaat-generaal (RvV 12 september 2023, nr. 294 075).
> In het belang van het kind wordt het tweede verzoek van verzoeksters vader evenwel vermoed eveneens te zijn ingediend namens verzoekster over wie hij het ouderlijk gezag uitoefent (artikel 57/1 van de Vreemdelingenwet). Dit vermoeden blijft bestaan tot op het moment dat er een definitieve beslissing met betrekking tot het verzoek om internationale bescherming wordt genomen, zodat verzoekster die zich thans enkel steunt op deze gegevens, geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen. Deze vaststelling volstaat om het beroep te verwerpen."

7. Deze motivering laat niet toe te begrijpen op grond van welke motieven de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van oordeel is dat de door verzoekster aangebrachte feiten geen eigen feiten zijn die een apart onderzoek rechtvaardigen bij een verzoek om internationale bescherming in eigen naam (zoals vastgesteld in randnummer 1.3 en 1.5 van het bestreden arrest) en aldus in afwijking van het vermoeden van artikel 57/1, §1, van de vreemdelingenwet dat het tweede verzoek van verzoeksters vader ook in haar naam is ingediend. Artikel 39/65 van de vreemdelingenwet is geschonden.

Het enige middel is in de aangegeven mate gegrond.

BESLISSING

1.De Raad van State vernietigt arrest nr. 299.967 van 12 januari 2024 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

2.Dit arrest zal in de registers van voormelde Raad worden overgeschreven, en melding ervan zal worden gemaakt op de kant van het vernietigde arrest.

3.De zaak wordt verwezen naar een anders samengestelde kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

4. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro, een bijdrage van 24 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 770 euro, die verschuldigd is aan verzoekster.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, op negen januari tweeduizend vijfentwintig door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,	kamervoorzitter,
Francis Van Nuffel,	staatsraad,
Frédéric Vanneste,	staatsraad,

met bijstand van

Bart Tettelin,	griffier.

De griffier **De voorzitter**

Bart Tettelin **Carlo Adams**